

EEN ZUIVERE MOORD

EEN ZUIVERE
MOORD

Ian Bragg Thriller # 2

Craig Martelle

Een zuivere moord

Ian Bragg Thriller # 2

Originele titel: A Clean Kill (2020)

Auteur: Craig Martelle

Media: www.craigmartelle.com;

www.facebook.com/AuthorCraigMartelle/

Cover: Stuart Bache

Vertaling: Eduard Meinema, www.transfiction.nl

Copyright © 2024 Craig Martelle Inc.

facebook :

Dit boek is fictie. De personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden geportretteerd zijn ofwel producten van de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms beide. De Operator en Ian Bragg Thrillers (en wat daarbinnen gebeurt / personages / situaties / werelden) zijn Copyright (c) 2020 van Craig Martelle.

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations, or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Martelle Inc.

ISBN 9789403778006

NUR 332

All rights reserved.

1

'Zijn of niet zijn, dat is de vraag: Of 't nobeler is in de geest om te lijden onder de stroppen en pijlen van schandelijk fortuin, of om de wapens op te nemen tegen een zee van problemen...'

- *William Shakespeare*

We zijn wat we moeten zijn, het geheel groter dan de som der delen.

'Kom op! Lift dat ijzer. Domineer het.' Ik lachte met duivelse vrolijkheid. Jenny was verder gegaan dan de noodzakelijke herhalingen voor uithoudingsvermogen voordat ze besloot dat ze meer kracht nodig had. Ze deed drie keer per week een paar krachtsets om een maximum aan kracht op te bouwen. We waren al een maand bezig.

Jenny gromde en kreunde. Ik hield mijn handen onder de stang, zonder hem aan te raken. Met een laatste stoot dreef ze hem omhoog. Ik pakte de vijfenzeventig kilo setup aan de bovenkant en leidde het naar het rek. Ze liet haar armen zakken, haar borstkas zwellend van de inspanning.

Ik knielde en kuste haar ondersteboven.

Jenny en ik vonden elkaar tijdens mijn vorige klus in Seattle. Binnen een paar dagen waren we onafscheidelijk. Binnen enkele weken hadden we meer overleefd dan de meeste koppels in hun hele leven.

Ik was naar Seattle gegaan om de toekomstige burgemeester uit te schakelen, maar dat was een misplaatst contract omdat de toekomstige burgemeester een goede vent was. Ik werd een operator om slechte mensen te doden. Nadat ik het contract

opnieuw had geconfigureerd, had mijn werkgever, het Vredesarchief, problemen met mij die resulteerden in een kat en muisspelletje tussen mensen die elkaar probeerden te vermoorden. Jenny was erbij tijdens de spectaculaire afsluiting van dat contract.

Eén week met Jenny Lawless had onze levenslange vriendschap versterkt.

We werkten nog steeds voor het Vredesarchief, maar in Las Vegas. We hadden nu een andere baan. Ik noemde het contractbeoordeling. We hadden drie opdrachten per jaar nodig om ons quotum te halen. In de eerste week had ik drie contracten ontvangen om te beoordelen. Dat was een maand geleden. Ik had er nog geen goedgekeurd.

Goede huurmoordenaars doden slechteriken. Punt uit. Als ik het niet zeker wist, zou er geen aanslag zijn.

Welkom bij wat mij 's nachts wakker hield.

‘Volgende week doen we er vijf kilo bij.’ Jenny glimlachte terwijl ze ging staan en zich uitrekte, waardoor haar schouders lossier werden. Ik liet de twee platen van vijftientig kilo zitten en verwijderde de kleine schijven, zodat alleen de twee platen op de stang van vijftientig kilo overbleven, zodat ik vijftig kilo overhield. Ik duwde haar aan de kant en begon aan mijn laatste set, een reeks van zoveel herhalingen als ik aankon. Tien, twintig, dertig, veertig. Ik begon langzamer te gaan. Vijftig. Het begon zwaar te worden. Ik beëindigde nummer vijfenvijftig, bracht de stang terug naar mijn borst en begon te duwen. Hij bewoog niet. Ik grinnikte toen mijn gezicht rood werd.

‘Een beetje hulp,’ wist ik te zeggen.

Jenny trok, maar de stang bewoog nog steeds niet. Ze zette zich schrap en tilde de stang bijna helemaal op zodat ik de laatste rep kon afmaken.

‘Epische fout.’ Ze lachte en gaf me een zweterige knuffel voordat we van plaats wisselden. Jenny haalde de zeven voordat ik moest helpen terwijl ik haar spieren zag trillen van de kramp.

‘En dat is weer een dag in de Ian en Jenny Bragg gym show.’

‘Ik was nooit een sportschoolfanaat,’ gaf ze toe. ‘Maar ik vind dit leuk omdat ik het niet alleen hoeft te doen.’

‘Noodzaak dicteert dat we leren wat we moeten weten voordat we het in actie moeten brengen. Wat denk je, een douche, lichte lunch en dan naar de dojo?’

Ze tilde haar shirt genoeg op om een blauwe plek op haar ribbenkast bloot te leggen. ‘Zullen we dit nog een dag laten genezen voordat we weer gaan sparren?’

Ik had haar op borsthoogte gevangen met een omgekeerde draaischop nadat ze een stoot te ver had gemaakt om mijn arm te kunnen grijpen. Jenny kreeg het het zwaarst te verduren. Ik voelde me vreselijk, maar ze zou boos worden als ik het rustig aan deed. Ik ging niet voluit omdat ze nog veel moest leren, maar de taekwondo dojo had genoeg gewillige sparringpartners. Ik vocht meestal alleen tegen mensen die groter en sneller waren. Ik wilde dat mijn tegenstanders beter waren dan ik.

Het was de enige manier om beter te worden.

Mijn tegenstanders wisten nooit waarom ze me niet konden verslaan.

Het was omdat ze nog nooit iemand hadden hoeven doden. Dat gaf me een voorsprong. Ik zat nog steeds in het spel en bleef Jenny elke nieuwe dag als mijn partner verbeteren. De blauwe plekken die ze in de strijd opliep, maakten haar beter.

‘We zullen thuis de routines doornemen, maar niet sparren. Vanavond moeten we werken.’

Ze knikte en knipoogde. Werken. De stad in om een doelwit te observeren. Dit leven leiden door te observeren, mentale notities maken een dossier voorbereiden.

Een goed dossier zou worden omgezet in een lucratief bod. Veel operators op de site van het Vredesarchief waren goed en ik wilde dat degenen die op mijn opdrachten boden de besten waren. Ik zou ze nooit ontmoeten, wat betekende dat het dossier de manier was waarop ik de aanslag kon beïnvloeden en ervoor kon zorgen dat het een schone, zuivere opdracht zou worden.

Ik worstelde met de beslissing. Het zou makkelijker zijn om de aanslag zelf te doen, maar dat was niet mijn taak.

Het maakte me gespannen. Ik vertrouwde er niet op dat de operators die naar me toe kwamen volledig getraind waren. Ik verwachtte het tegenovergestelde. Een goed dossier minimaliseerde het risico dat de operator minder grondig zou zijn.

Maar ik wilde ze training geven. Het was mijn regio. Ik kon het leiden zoals ik het wilde. Maar het Archief beheerde de operators. Als ik toegang kon krijgen en ze kon leren wat ik wist, zou de organisatie beter worden. Daar was ik van overtuigd.

Betere aanslagen betekenden betere contracten.

Dat was mijn plan. Tijd om aan het werk te gaan. Zo'n planning ging niet van de ene op de andere dag.

***

‘Dr. Julian Guanore.’ Ik liet de naam over mijn tong rollen. Ik zocht opnieuw op het dark web naar meer informatie, maar er was niets nieuws. Beschuldigingen van seksueel misbruik door

tallose patiënten, weggemoffeld. Het was genoeg voor mij om dit verzoek uiterst serieus te bekijken.

Julian was een plastisch chirurg die zich richtte op een rijke klantenkring. Zelfs als hij een premie kreeg, vond hij dat niet genoeg. De beschuldigingen waren in de doofpot gestopt door echtgenoten die niet wilden dat hun oogstrelende vrouwen bekend zouden maken dat ze het product waren van chirurgie en niet van een goede levensstijl. De prijs was een ingreep, een gevoel en meer. De vrouwen klaagden. De echtgenoten scholden hen uit en lieten alles verwijderen.

Niemand diende ooit een aanklacht in. De politici profiteerden van zijn vrijgevigheid. Hij was goed in zijn werk en dat leverde de hem de top van de lijst op.

Totdat hij de verkeerde families tegenkwam: machtige verliefde koppels, maar geen machtige koppels in realiteit. Niets was de extra's waard die de dokter probeerde los te krijgen. Ze wilden het openbaar maken, maar ontdekten dat er een andere manier was. Ze vonden het Vredesarchief.

Guanore woonde en werkte in Bel Air, maar hij bracht bijna net zoveel tijd door in Vegas als in Californië. In de dure wijk van Los Angeles werd hij beschermd door andere rijke en machtige mensen. In Vegas verbleef hij in de beste suites.

‘Een roofdier,’ mompelde ik.

Jenny keek over mijn schouder mee. ‘Hij laat mijn teenhaar krullen.’

Ik moest naar Jenny's tenen kijken. Ik zag geen haar. Ze gaf me een klap op mijn schouder.

‘Het is gewoon een uitdrukking. Zodra ik teenhaar heb opgemerkt, laat ik het niet in stand. Net als spinnen.’

‘Waarom wist ik niet dat je zo duivels intolerant was?’

‘Je had haast om te trouwen dus je nam alle sluipweggetjes, en nu zit je met mij opgescheept. We hebben een stuk papier ondertekend door Elvis. Zo. Volgende keer moet je eerst een enquête maken of zoiets. Ik zal voor altijd onverdraagzaam blijven tegenover afwijkende haren en spinnen, die ook harig zijn.’

‘Ik ben harig.’

‘Pluizig, als een puppy. Compleet anders.’

We kusten langzaam terwijl achter ons het beeld van Dr. Julian Guanore opdoemde. Toen we even op adem kwamen, keken we allebei naar het scherm.

‘Heel anders,’ zei ik.

‘Ik zou hem zo zelf doden. Die vent moet dood.’

‘En daarom duurt het zo lang met die opdrachten.’ Ik zocht naar Jenny’s begrip. ‘We moeten het onderzoeken en dan beslissen of de doodstraf terecht is. Als we het fout hebben, sterven er onschuldige mensen en wordt het recht niet gediend.’

‘Ik weet het, lieverd. Neem je tijd. Toen we elkaar ontmoetten, worstelde je met Jimmy Tripplethorn omdat het verkeerd voelde. En toen dacht je dat het zijn vrouw was, maar je groef dieper. Toen je de echte dader vond, kwam je in actie. En toen probeerde die slechte vrouw ons te vermoorden. Wij hebben ze vermoord. Daar heb ik vrede mee. Het leven is beter als er geen slechte mensen in voorkomen.’ Ze haalde haar schouders op. Ik kon niet meer van haar houden dan door deze manier waarop ze ons leven samen rationaliseerde. ‘Ik ga douchen. Ga je mee?’

Ze wachtte niet op antwoord. Ze gooide kleren aan de kant terwijl ze wegliep. Ik zag haar gaan voordat ik terugkeek naar de computer.

Julian Guanore. Ik besloot hem Guano te noemen omdat ik mijn doelwitten graag ontmenselijkte. Ik had mijn besluit genomen. De dagen van deze man waren geteld.

Het dark web gaf me een paar van zijn e-mailaccounts met hun gehackte wachtwoorden. Ik probeerde er één, maar het werkte niet. Ik probeerde de andere en ik was binnen. Het eerste waar ik naar keek was zijn agenda. Hij was in Vegas. Ik logde uit en verwees mijn VPN naar Vegas, logde toen weer in op zijn account.

Een e-mailbevestiging voor reserveringen bij LAGO voor vanavond om acht uur. Ik zocht ernaar en het verscheen als de eerste gesponsorde advertentie. Ik klikte op de gesponsorde advertentie om er zeker van te zijn dat Google een beetje geld verdiende aan het advertentiebudget van MGM Grand Resorts.

LAGO. Hoog geprijsd design-Italiaans met kleine gerechten. Het was geen plek waar ik zomaar naar binnen zou zijn gelopen, niet als er een eersteklas steakhouse in de buurt was. We hielden van Italiaans eten en de prijs betekende niets. Het Archief had me de magische gouden creditcard gegeven waarmee ik bijna alles betaalde. Ik zou me geen zorgen hoeven maken over de prijs, maar dat deed ik wel.

Het kwam neer op waarde. Kreeg mijn klant waar voor zijn geld? Zelfs als mijn klant nog geen betalende klant was. Deed ik het goed voor mijn werkgever? Over het algemeen zou ik het nooit weten, want ze waren zo gemakkelijk te bereiken als rook op een winderige dag.

‘Ja’ op alle vragen. Ik hoorde de douche nog lopen. Ik sloot mijn computer en rende naar de badkamer, want ik wilde geen kans voorbij laten gaan. We waren nog steeds pasgetrouwd en ik was van plan om dat zo lang mogelijk als excuus te gebruiken.

***

Het Bellagio richtte zich op topgokkers. Van het inchecken tot de kamers en de tafels, alles was eersteklas. We wandelden er doorheen alsof het van ons was. Jenny droeg een slanke zwarte jurk en lage hakken. Ik droeg een donker pak met een rood satijnen overhemd zonder stropdas. We vielen op bij het personeel terwijl we er voor alle anderen normaal uitzagen. Het was Las Vegas. Geklede mensen waren er bepaald niet in overvloed, maar wij waren op weg naar een duur restaurant.

Ik verwachtte dat we in de watten gelegd zouden worden.

Bij LAGO gaf ik de maître een briefje van vijftig dollar om de tafel te krijgen naast de tafel waarvan ik verwachtte dat Guano er zou willen zitten. Hij had voor twee personen gereserveerd. Ze was waarschijnlijk niet iemand waarmee hij wilde paraderen. Zijn publieke profiel toonde foto's van hem alleen. Het maakte hem meer 'beschikbaar'. Eenzame man zoekt de juiste vrouw voor een kortstondige relatie.

Ik beet op mijn tong. We zouden hem snel genoeg zien. We namen de tijd om te bestellen, want ik had het gevoel dat hij te laat zou komen. Ik was ervan overtuigd dat hij altijd te laat zou komen als een manier om controle uit te oefenen over de rest van de wereld, een manier voor de wereld om voor hem door de knieën te gaan.

Ik had nooit ingeschat dat hij zo laat zou komen. Reserveringen werden meestal na een kwartier geannuleerd, maar het was niet druk. We twijfelden, bestelden een paar voorgerechtigjes. Aten ze op en bestelden er nog wat. Dronken wat. Om negen uur, een uur te laat, kwam de slechte dokter binnenwaaien met een jonge blonde vrouw.

Jenny leunde dichterbij mij. 'Wat is dat toch met mannen en hun fascinatie voor blonde maagden?'

‘Ik heb geen idee, mijn kastanjejarige schoonheid.’

‘Ik zou het voor de lol kunnen blonderen.’ Jenny pakte mijn hand, haar neus raakte bijna de mijne. Terwijl ik met mijn perifere blik keek, liepen Guano en zijn date voorbij op weg naar de tafel achter ons. Ik kuste Jenny om onze gezichten te verbergen voordat ik achterover leunde.

Jenny riep de kelner. ‘Kunnen we het menu krijgen, alsjeblieft? Ik denk dat we nog een voorgerecht willen bestellen om te proeven. Jullie eten is zo lekker!’

‘Alles voor de signora,’ antwoordde de kelner voordat hij zich haastte om menu’s voor ons te halen.

Ik luisterde goed maar kon niets horen. Ik wilde me niet omdraaien. Jenny zat tegenover hen en ik wilde zien wat zij zag. Ik krabde nonchalant aan mijn gezicht, wees naar mijn oor en schudde mijn hoofd. Jenny glimlachte en haalde haar schouders op.

‘Stilte is de schoonheid van liefde,’ antwoordde ze, terwijl haar ogen van mij naar over mijn schouder schoten en weer terug naar mij.

‘Alles voor de mooie signora,’ herhaalde ik. ‘Jij laat die jurk tot leven komen.’

Jenny gaf een signaal met haar ogen. We hielden elkaars hand vast terwijl ik probeerde te luisteren. Het gesprek was op het randje van wat ik kon horen. Ik sloot mijn ogen om me te concentreren.

‘Je bent prachtig babe, beter dan ik had verwacht, beter dan ik verdien. Weet je, ik kan je kin bijwerken, meer Marilyn Monroe maken als je wilt.’

‘Wil je me veranderen?’ antwoordde het ‘sterretje’. ‘Hoeveel gaat het mijn man kosten?’

‘Maak je daar maar geen zorgen over. Hij betaalt het wel.’ Zijn stem werd zachter; hij moest meer naar zijn vrouw van de dag buigen. ‘Ik kan niet wachten je mee te nemen naar mijn luxe suite.’

Ze giechelde, maar het klonk geforceerd. ‘Zullen we eerst eten?’

‘Ik wil meteen door naar het dessert, maar je hebt gelijk. Ik moet op krachten blijven als ik een vrouw als jij wil bevredigen.’

Ze duwde hem weg voordat de kelner langsliep om twee glazen en een fles prosecco te brengen. Hij stopte bij onze tafel om onze bestelling op te nemen. Ik had niet op het menu gekeken en dat was ook niet nodig.

Het leven was beter en veel interessanter geworden sinds ik niet meer probeerde alles zelf te doen.

Jenny bestelde zonder aarzelen. ‘Kreeftengnocchi en lasagne Bolognese. Kun je ook een paar glazen prosecco meenemen, alsjeblieft?’

‘Of de hele fles, signora?’

‘Gewoon twee glazen, alstublieft.’ Jenny glimlachte en wenkte haar hoofd naar de kelner. Hij bracht onze bestelling vrolijk naar de keuken, zonder iets te hebben opgeschreven.

Ik luisterde achter me, maar ze waren weer gestopt met praten. Ik schoof mijn stoel naar achteren en bukte me om mijn schoen te strikken, terwijl ik vanuit mijn ooghoeken naar hen keek. Hij gluurde naar haar als een zeearend die naar een vis kijkt en dan op het wateroppervlak van een meer afduikt. Zij keek naar allesbehalve naar hem, terwijl ze aan haar haar frunnikte en het décolleté van haar jurk controleerde.

De lichaamstaal schreeuwde luid en duidelijk. Het enige wat hij wilde was seks en dat wist ze. Waarom ging ze mee?

Ik maakte mijn schoen vast en keerde terug naar onze tafel. Jenny keek bezorgd naar mijn verontruste uitdrukking.

De kelner kwam terug met een voorgerecht. Dr. Julian Guanore was luid genoeg zodat ik hem zonder enige moeite kon horen.

‘Mijn beste man, pak alles maar in. We gaan dineren in onze luxe suite hier in dit mooie hotel. Trouwens, kun je het naar mijn kamer laten sturen? Ik accepteer geen nee als antwoord.’

‘We kunnen hier eten. Deze plek is gezellig,’ antwoordde de vrouw. Ze wilde eerst verwend worden en dineren. Voor hem was eten een middel om een doel te bereiken. De kelner stond ernstig twijfelend tussen de twee.

‘Prima. We eten hier,’ gaf hij toe voordat hij naar de kelner snauwde: ‘Haal het weg. Dat willen we niet.’

De kelner verontschuldigde zich en beloofde dat het voorgerecht meteen zou komen.

‘Waarom doe je zo lullig?’ vroeg de vrouw. Ik wilde voor haar juichen. Jenny beet op haar lip.

‘Is dat zo? Dan moet je me vertellen hoe zo’n ding smaakt.’ Ik wilde de blik op zijn gezicht zien, maar durfde hem niet aan te kijken. Ik hield mijn lepel omhoog en probeerde zijn omgekeerde beeld erin te zien, maar het was niet groot genoeg. Jenny reikte naar de overkant van de tafel om mijn lepel naar beneden te trekken. Ik werd er gek van om niet te kunnen kijken. Zoveel beter dan reality-tv. Jenny gaf me haar beste oordelende blik.

‘Ik zou zeggen dat je bent wat je eet. Misschien kunnen we een zak voor je bestellen?’ reageerde de vrouw. Er viel iets om

op zijn tafel. Ik moest me omdraaien bij het geluid. Hij was gaan staan en greep naar haar arm.

‘Kom op,’ snauwde hij. ‘We gaan weg.’

‘Ik ga nergens heen met jou!’ Ze gooide haar glas water in zijn gezicht. Hij balde een vuist. Ik schoot overeind. Hij staarde me aan terwijl hij zijn arm liet zakken.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Misschien is het tijd voor jou om te gaan,’ zei ik tegen hem, met een lage stem om niet op te vallen.

‘Ik heb hiervoor betaald, voor alles wat je ziet,’ benadrukte hij.

‘Ik betaal jullie maaltijden.’ Ik schoof dichter naar hem toe en duwde de vrouw achter me. Hij deinsde achteruit. Dr. Julian Guanore was een lafaard en een pestkop. Zulke mensen moesten op hun plaats gezet worden.

Dat zou geen doodvonnis moeten zijn, maar in zijn geval was het dat wel. Hij had zojuist zijn eigen lot bezegeld. De opdracht zou er morgenvroeg als eerste uitgaan.

Guano gebruikte zijn servet om zichzelf af te vegen en liet het voor mijn voeten op de grond vallen voordat hij nonchalant wegliep, zijn hoofd heen en weer draaiend terwijl hij de vrouwen aan elke tafel bekeek die hij passeerde. Hij keek niet één keer om.

‘Mijn excuses voor het storen, mevrouw.’ Ik ging weer zitten.

‘Ik heb de slechtste smaak wat mannen betreft,’ mompelde ze. ‘Ik denk dat ik maar naar huis ga, naar LA.’ Ze greep in haar tas en haalde er een rekening en een visitekaartje uit. ‘Bedankt dat je me gered hebt van een verschrikkelijke fout die ik niet nog eens zal maken. Je bent erg aardig, een kampioen in deze

nieuwe wereld.’ Ze legde zowel het kaartje als het geld op onze tafel en liep elegant naar de ingang.

Toen ze weg was, draaide ik me terug naar onze tafel. Jenny hield een briefje van honderd dollar vast en draaide het visitekaartje van voor naar achter om.

‘Ik vind het geweldig hoe je om mensen geeft,’ zei Jenny zachtjes voordat ze het visitekaartje overhandigde. Ze stopte het biljet in haar tas en knipoogde. ‘Mijn kampioen van de nieuwe wereld. Ik wist niet dat Hollywoodsterren zo praatten.’

De naam op het visitekaartje vertelde me alles wat ik moest weten. Leonid Silverstein-Producer.

Ik haalde mijn telefoon tevoorschijn, maar Jenny was me voor. Ze draaide haar scherm om en toonde het artikel van de Hollywood Reporter over de grootste naam in de industrie. Ze verschoof het scherm om de vrouw op de rode loper te laten zien. ‘Komt het je bekend voor?’

‘Waarom kunnen ze hem niet in hun broek houden?’ vroeg ik, terwijl ik mijn handen in schijn overgaf. We grinnikten allebei zachtjes.

De kelner van de volgende tafel kwam terug, verward door het plotse vertrek. Ik tikte hem op de schouder. ‘Ze waren te laat voor een afspraak met hun echtscheidingsadvocaat. Wij nemen het van hen over en voegen hun rekening bij de onze.’ Hij zette de dozen aan de zijkant van onze tafel.

‘Ik wou dat dat de eerste keer was dat ik dat hoorde,’ zei de man grappend. ‘Helaas, Vegas kan het slechtste in mensen naar boven brengen.’

‘Het kan ook het goede in mensen naar boven brengen. Dit is een wonderlijke plek, een magische oase in de woestijn waar het goed is om verliefd te zijn, als je het maar toelaat,’ merkte ik op.

‘We hebben meer mensen zoals u nodig. Bedankt dat u hun rekening betaald. Anders had ik dit moeten opeten.’

‘Dit is een heerlijk restaurant. Zo slecht kan het eten niet zijn.’ De uitdrukking op zijn gezicht deed anders vermoeden.

‘Ik zie hoe het eten wordt bereid.’ Hij tikte op onze dozen. ‘Eet smakelijk.’ Hij deed een stap weg voordat hij terugkeerde. ‘Ik maak een grapje. U hebt mijn avond goed gemaakt. Dank u.’

Toen we alleen waren, straalde Jenny naar me.

Ik fronste. ‘Vertel het me niet. Ze hebben iets besteld wat ik niet lekker vind.’

‘Parmezaanse champignons, tomaten en kappertjes, dus ja. Ze hebben alles besteld wat je niet lust, maar dat is het niet.’ Ze keek om zich heen en leunde dicht tegen haar aan om samenzweerderig te fluisteren. ‘Je moet je gedeisd houden.’

‘Dat zeg ik ook steeds tegen mezelf. Ik heb geen idee waarom ik niet naar mijn eigen uitstekende advies luister.’

Ons laatste hoofdgerecht kwam en ik deed mijn best om het op te eten, maar ik had niet zo’n honger. Jenny keek toe hoe ik er dingen uitpikte. Zij zat ook vol, door het geroosterde knoflookbrood.

Ik keek naar de deuropening waar mijn toekomstige doelwit doorheen was gegaan om zijn volgende doelwit te vinden. Hij moest weg en hoe eerder, hoe beter. Mijn dossier veronderstelde een aanslag in Vegas, maar nu we samen waren gezien, neus aan neus, zag Los Angeles er steeds beter uit. Ik zou het dossier aanpassen om de operator de keuze te geven, maar het in de richting van Bel Air schuiven.

De politie in Los Angeles had te weinig geld en was overwerkt. Steeds meer moorden werden niet opgelost. Meer misdadigers gingen vrijuit omdat de politie niet op de juiste

manier bewijsmateriaal kon verzamelen. Er waren er niet genoeg om getuigenverklaringen te verzamelen. Het werd een woestijn vol criminaliteit. Bel Air had privébeveiliging ingehuurd, een klein leger om de rijken en beroemden te beschermen.

Degene die het bod won zou een zwakke plek moeten vinden tussen de veiligheid van zijn bestaan in Bel Air en de fulltime dekking van de dure casino's in Vegas.

Er zou een blinde vlek zijn en op dat moment zou de operator Dr. Guanore doen wensen dat hij een betere man was geweest.

2

‘Niemand kan ons redden, behalve wijzelf. Niemand kan en niemand mag dat. We moeten zelf het pad bewandelen.’

- Boeddha

Mijn vinger hing boven de entertoets. Hij zou het bestand uploaden voor de biedingen. Jenny keek naar me. Ze had het al twee keer gelezen en was het ermee eens. Het was een goed pakket.

‘Het zal niet veranderen terwijl jij met je zorgen worstelt. Tijd om het te regelen.’ Ze staaarde naar mijn vinger alsof die daardoor zou bewegen.

‘Prima.’ Ik tikte erop en sloot meteen de computer. ‘Mijn eerste contract.’

‘Zevende. Achtste, als je het stel meetelt dat ons probeerde uit te schakelen.’

‘Dat bedoel ik niet.’ Ik stond op en rekte me uit. We waren in onze bloei. Midden dertig. Fit. Mentaal scherp. ‘Ik voel me oud, om aan deze kant van het spel te staan.’

‘In hemelsnaam, is dat wat je depri maakt? Je voelt je oud, lekkere dekhengst me. Laten we gaan crossen in de woestijn. Dat zal je opvrolijken.’

Ik moest even nadenken over wat ze dacht. ‘Waarom denk je dat ik me daardoor beter zal voelen?’

‘Omdat er voor jou geen reden is om je slecht te voelen, dus laten we iets doen wat je nog nooit gedaan hebt om je gedachten te verzetten. Als je terugkomt, zijn er biedingen en hoef jij er niets meer aan te doen. Daarna blijft er niets anders over dan

naar het nieuws te kijken voor een verslag van de vroegtijdige dood van de slechte dokter. Praat tegen me, Ian. Waarom baal je hier zo van? Je keek de man in de ogen. Wat zag je?’

‘Ik zag zijn ziel. Hij is één stap boven het pure kwaad, iemand die het leven van mensen tot een hel zal blijven maken.’

‘De sterren en powerplayers zullen iemand anders moeten zoeken voor hun buikwandcorrecties en facelifts.’

Jenny zat op mijn schoot, keek me aan en raakte met haar neus de mijne aan.

‘Het is zoveel makkelijker om aan de andere kant te staan, verlost van de verantwoordelijkheid om het lot van een ander menselijk leven te bepalen.’

‘En daarom heb je de baan aangenomen. Het is niet voor bangeriken. Je hebt alles geriskeerd om het voor elkaar te krijgen. Nu geef je alles om ervoor te zorgen dat alles goed blijft.’

‘Wat zou ik zonder jou moeten?’

Jenny antwoordde snel: ‘Jezelf wentelen in de ellende van een stuurloos bestaan, duidelijk.’

‘Duidelijk. Daar valt moeilijk iets tegen in te brengen, maar eerst...’

Jenny beet op mijn lip.

‘Hé!’

‘Ik wist dat er een maar was!’ Jenny’s groene ogen fonkelden als edelstenen in het felle daglicht. Bruine vlekken fonkelden als gouden sterren.

‘Laat me een eerste ontwerp maken van een trainingsvoorstel voor de hoofdloods en dan ben ik klaar om de handen uit de mouwen te steken.’

‘Dat is geen manier om je gedachten te verzetten. Crossen. In de woestijn. Gevolgd door ijs en de passie van het leven.’ Ze kuste me lichtjes. ‘Werk morgen aan het trainingsplan. En kijk dan naar die andere twee contracten. Twijfel niet aan jezelf, lieverd.’

Het was moeilijk om ruzie te maken. Jenny’s nieuwe zelfvertrouwen was aanlokkelijk.

Ik liet mijn handen vrij over het lichaam van mijn vrouw gaan, blij dat het ons allebei nog steeds opwond.

‘En bedankt dat je die klootzak gisteravond niet hebt geslagen. Hij krijgt zijn portie als de tijd rijp is.’ Jenny kronkelde toen ik in haar achterste kneep en sprong op. ‘Ben je klaar om te gaan?’

‘Nu begin je net als ik te klinken.’ Ik liep naar de deur om mijn schoenen aan te trekken, realiseerde me dat ik een korte broek droeg en ging terug naar de slaapkamer voor mijn blauwe spijkerbroek. Ondertussen dacht ik: ‘Hoe kan ik operators zo trainen dat ze herkennen wanneer een doelwit niet hoeft te sterven?’

Ik betwijfelde of ik ze de basis van een moreel kompas kon bijbrengen. Ik begon te lachen. Jenny verscheen achter me toen ik nog maar één been in mijn broek had. Ze kantelde me op het bed en sprong bovenop me.

‘Wat maakt mijn man aan het lachen?’

Ik verspilde geen tijd met alle tussenstappen. Ik sprong naar de clou. ‘Hoe leer je een getrainde moordenaar een moreel kompas te omarmen?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Je komt er wel uit.’ Jenny klom van me af en liep naar de deur. Ze was klaar om te gaan.

Ik was nog steeds bezig met het uitzoeken van de relatie omdat ik dacht dat ze iets anders aan haar hoofd had. Helaas, ik had het mis. Terwijl ik naar haar keek, drong het als een blikseminslag tot me door: Jenny wilde op een Quad door de woestijn crossen. Dat maakte me nog harder aan het lachen. Ik moest het spel beter spelen. En ze had gelijk. Het was tijd voor een pauze. Ook al hadden we geen normale baan, we werkten elke dag.

Morgen zou ik er weer mee verder gaan, biedingen evalueren en nadenken over een trainingsprogramma dat nooit het Vredesarchief zou verlaten, nooit gezien zou worden door het publiek of wetshandhavers. Ik had een plan om een plan te maken.

En het was goed. Ik sprong op en haastte me naar mijn vrouw voordat ze kon ontsnappen. Ik klemde haar tegen de voordeur en de passie ontbrandde toen ik haar stevig omhelsde. Ze reageerde door haar heupen tegen de mijne aan te drukken. Ik ademde haar diep in voordat ik achteruit stapte en mijn uitdrukking neutraal hield. ‘Tijd om te gaan?’ vroeg ik.

‘Nou, nu denk ik dat er misschien iets anders is dat we eerst moeten doen.’ Ze reikte naar me, maar ik hield haar tegen.

‘Als je de volgende keer op een Quad wilt gaan rijden, zeg het dan gewoon.’

Ze nam haar boze houding aan, vuisten op haar heupen, en probeerde te staren, maar ze kon het niet houden. ‘Schaakmat. Ik zal de volgende keer beter mijn best doen om minder doorzichtig te zijn.’

Nu was het mijn beurt om naar haar te reiken. ‘Daar gaat het helemaal niet om. Het gaat erom dat je alles vanuit verschillende hoeken ziet. Ik kan niet zien wat een operator ziet. Ik kan alleen maar raden wat hij of zij zal zien. Perspectief was alles wat ik nodig had. Ik moet de controle opgeven. Dat is moeilijk voor

iemand in mijn vorige beroep. Nu weet ik hoe de kapitein, Skipper, zich gevoeld moet hebben toen we werden uitgezonden naar de gevechtszone. Hij moest de last dragen dat de mariniers in de frontlinie het juiste zouden doen, maar hij had niet het schild van anonimiteit zoals wij. Iedereen hield hem in de gaten, van het publiek tot de media en het Congres. En dat maakt het trainingsprogramma nog belangrijker. Bij de marine trinden we elke dag. Echt. Elke. Dag. We zouden niet minder moeten eisen van onze operators. Ik vind het goed voor nu. Laten we naar de woestijn gaan. We halen de verloren tijd wel in als we terug zijn.'

Ik wiebelde met mijn wenkbrauwen naar haar. Ze likte langzaam over haar lippen, met alleen het puntje van haar tong. Ik knipperde snel en mijn oog begon te trillen.

Ze hief haar kin, pakte de autosleutels, opende de deur en liep naar buiten.

Haar openingszet op het geresette speelbord zette me op mijn hielen. 'Verdomme!' Maar in ons spel win ik, zelfs als ik verlies.

***

Ik sliep uit, wat betekende dat ik pas om vijf uur 's ochtends opstond. Jenny was geen fan van wat dan ook voor zeven uur, dus deed ik mijn gebruikelijke routine van door de ramen kijken of er iets ongewoons was, kijken wat er te zien was en dan ook nog hoog en laag kijken. Ik zette een kop koffie en opende mijn laptop, stuurde de VPN voor de afwisseling via Malta.

Ik spitte door meerdere lagen van archiefbeveiliging om eindelijk aan de achterkant van het biedingsproces te komen, een plek die voor mij als operator was geblokkeerd. De middelen achter de laatste muur waren niet geweldig, maar ze

hielpen me om het van mijn kant te beheren. Ze hadden ook een communicatieproces dat misschien omslachtig leek, maar als iemand zo diep in het systeem kon hacken, zouden ze geen adressen of e-mails vinden.

Er was maar één manier om contact op te nemen met het Archief en dat zou me geld kosten. Ik moest twee keer een bedrag van vijf cijfers overmaken naar hun bankrekening en dan zouden ze me op een door hun gekozen tijdstip bellen.

De twee stortingen zouden het nummer zijn van een prepaid telefoon zonder belgeschiedenis. Ik zou één keer met Chaz of Vince kunnen praten en daarna zou ik de telefoon vernietigen.

Het was een duur maar noodzakelijk beleid. Niets wat het Vredesarchief ooit deed kon iemand toegang geven tot alle geheimen op één plaats. Er was geen enkele bron om alle exploitanten te vinden zolang de Kaaiman eilanden nooit hun bankgegevens vrijgaven. En dat zouden ze niet doen omdat veel te veel machtige mensen hun rijkdom in die banken verborgen hielden. Te veel politici die rijk zijn geworden in openbare dienst namen geld aan wanneer ze dat niet hadden moeten doen, en deden dingen die ze niet hoorden te doen.

Dat was mijn speculatie en het Archief maakte gebruik van de veilige haven.

Na een snelle blik op de basis, bekeek ik de biedingen.

Ik wist dat de woedende echtgenoot anderhalf miljoen had betaald voor de klus, wat mij een goede marge gaf omdat ik een minimum bod van een half miljoen had geplaatst.

De twee biedingen die tot nu toe waren binnengekomen verschilden enorm van de zes succesvolle biedingen die ik had ingediend. Het ene bod kwam van een man van middelbare leeftijd en het andere van een vrouw van mijn leeftijd.

Het bod van de man leek op de biedingen die ik had gedaan, met details over de kosten naast de aanslag, maar zijn bod ging meer de diepte in en bevatte zelfs speculaties over hoe hij de aanslag zou uitvoeren. Ik had dat nooit gedaan omdat ik niet wilde veronderstellen waar ik een uit te buiten kwetsbaarheid zou vinden.

Contract SV1744

Vervoer - \$15.000

Verblijf - \$10.000

Maaltijden - \$1000

Ondersteunende systemen - \$20.000

Implementatie - \$ 650.000

Totaal - \$ 696.000

Observatieperiode - 1 maand.

Een overval die slecht afliep.

Ik moest het twee keer lezen. Uit de metadata in het bod bleek dat hij een bevestigde bidder was met twee eerdere succesvolle contracten.

Het bod van de vrouw was minimalistisch, maar onmogelijk te verwerpen.

Contract SV1744

Eén miljoen. Eén week.

Ze had vijftien succesvolle hits. Vijftien. Ze had er alle vertrouwen in. Ze had haar prijs, en die lag binnen het bereik van wat ik kon goedkeuren.

Zodra ik een bod aanvaardde, werden het pakket en het dossier offline gehaald. Ik wilde het bod van de vrouw accepteren omdat ik verwachtte dat ze wist wat ze deed. Ik gaf de voorkeur aan haar ervaring voor mijn eerste project omdat ik wilde dat het succesvol zou zijn.

Guano zou een vrouw als minder bedreigend zien. Ze kon zo dichtbij komen als ze wilde. Een man zou altijd op afstand worden gehouden. Er was één fout in het plan van de man; overvallers kwamen niet ongestraft in Bel Air.

Ik verliet dat deel van het net en logde in op mijn overschrijvingsrekening. Ik stortte er honderdvijfentwintigduizend dollar op, gevolgd door een onmiddellijke overschrijving van zeventigduizend tweehonderdvijfenvijftig dollar naar een rekening die ik uit mijn hoofd had geleerd. Later op de dag zou ik nog eens zo'n vijftigduizend overmaken om het telefoonnummer van mijn prepaid telefoon compleet te maken.

Het Archief wilde niet dat iemand hen belde. Je moest een goede reden hebben, goed genoeg om veel geld uit te geven om contact te maken.

Ik sloot de laptop en trok mijn hardloopschoenen aan. Ik dronk mijn koffie op en liep naar buiten, deed de deur op slot en had mijn sleutels in mijn hand, een klein mesje aan mijn sleutelbos en een busje pepperspray in de andere. Ik wilde niet dat iets of iemand te dicht bij me kwam, en dat zou ook niet gebeuren, want het was zes uur 's ochtends. Weinig mensen waren op dat uur op, en degenen die op waren, gingen naar hun werk. Ik had de trottoirs voor mezelf.

De ochtend in de woestijn was fris en helder, perfect om hard te rennen, met het hoofd omhoog, overal naar kijken, mijn perifere visie oefenen, alert blijven. Toen Jenny hardliep, droeg ze een koptelefoon en luisterde ze naar muziek. Ik deed dat nooit, niet omdat ik dat niet wilde, maar omdat ik altijd waakzaam moest zijn.

Ik zat nog steeds in het spel en het was onvergeeflijk als je niet op je hoede was. Ik vroeg me af of ik ooit het punt zou bereiken waarop ik me veilig genoeg zou voelen om de wereld om me heen te negeren.

Waarschijnlijk niet. Ik zou opletten als ik bij Jenny was. Haar veiligheid was mijn verantwoordelijkheid, ook al zei ze van niet. Ik had haar in mijn wereld meegesleurd en ik wilde niet dat haar iets overkwam. Er was een dunne lijn tussen haar beschermen en haar verstoppen achter een ondoordringbare barrière. Ze was goed in het eerste en niet in het laatste.

Ik vond het ook prima, hoewel ik haar niet kon overtuigen om zonder koptelefoon te lopen. Ik liep het blok af naar de hoofdweg en sloeg toen af naar een fietspad waar ik de enige was. De straatverlichting ging uit en trok mijn aandacht. Ik vertraagde om een hinderlaag te zoeken.

De dageraad begon op te klaren. De straatverlichting in de schaduw brandde nog.

Waarom zo opgefokt? Ik stapte naar de kant van het pad om te kijken en te luisteren. Auto's reden voorbij. Een vrachtwagen gebruikte zijn remmen in de verte. Vogels vlogen hoog over. Ik luisterde naar mijn instinct en keerde terug naar het deel waar we het huis van de sergeant van de luchtmacht huurden. Ik keek over mijn schouder en zag een schaduw opdoemen uit het struikgewas voorbij de plek waar ik was gestopt. De schaduw verwijderde zich van me.

Ik sprintte over de vierbaansweg met hoge snelheid. Aan de andere kant rende ik de stoep op, parallel aan het fietspad. De schaduw bleef over zijn schouder kijken naar het fietspad dat ik had verlaten.

Ik rende voorbij en bleef zo laag mogelijk achter het decoratieve groen en de welkomstborden. De schaduw zag iets en gleed terug in de struiken die de muur van de gemeenschap omzoomden. Een motorrijder reed over het pad. Ik rende de straat over en maakte een lijn naar de plek waar de schaduw zich in de struiken had verstoppt. Ik dacht dat ik tegelijk met de motorrijder zou aankomen.

Ik kon niet zien wat de schaduw in de struiken deed. Ik dacht dat het een overvaller was en die wilde ik niet in mijn buurt hebben. Net zoals de bewoners van Bel Air er geen in hun buurt wilden hebben. Ik versnelde de laatste tien meter om de sloot naast de weg over te springen en ruim voor de motor uit te komen. Ik dook de bosjes in en ving de handen op toen ze omhoog kwamen.

‘Wat ben je in godsnaam aan het doen?’ schreeuwde ik in het gezicht van de man. Ik schatte dat hij ouder was dan ik, maar niet veel. Hij was pezig en sterk, maar ik hield hem uit balans. De motorrijder ging op de pedalen staan en racete weg. Terwijl ik de man naar buiten sleepte, herhaalde ik mijn verzoek. ‘Wat denk je dat je aan het doen bent?’

Hij zag er bang uit. Rimpels van een zwaar leven. Toen ik hem in het licht zag, was hij misschien niet zo oud als ik eerst dacht; de slijtage aan zijn lichaam had hem veel ouder gemaakt dan zijn chronologische jaren. Hij begon te beven, maar niet van angst.

De man had een aanval. Ik controleerde zijn zakken. Hij had een oudere telefoon die zonder wachtwoord kon worden geopend.

Ik tikte 9-1-1 op de toetsen en wachtte. Toen de hulpverlener opnam, gaf ik haar de basisgegevens: aanval, op de stoep, grootte, geschatte leeftijd en zijn locatie, waarna ik de telefoon afveegde voordat ik hem in zijn zak stopte terwijl hij nog verbonden was. Ik ging in de richting van de motor, om de hoek en rende langs de achterkant van de wijk. Ik nam de weg voordat ik de sirenes hoorde. Ik vertraagde eindelijk en rende in een rustig tempo. Mijn borstkas bonsde van mijn pogingen om de hulpdiensten te ontlopen.

Ik ging meteen terug naar het huis. Eenmaal binnen opende ik mijn laptop en navigeerde naar de achterkant van het

biedscherm. Geen nieuwe biedingen. Ik klikte op accepteren op het bod van de vrouwelijke operator en schakelde mijn computer uit.

Nog een kop koffie en Rush klonk perfect op dit moment. Ik controleerde de tijd, zette een nieuwe pot koffie aan, draaide Dreamline en liet alles los.